

Một cuộc trở về

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi”)

Suy cho cùng, người ta hãy cứ sống tốt với phần của mình, cứ lặng lẽ quan tâm nhau như hai người đồng hành. Đâu cứ nhất thiết phải lên tiếng để phá vỡ những sợi dây liên hệ vô hình gắn kết ta lại với nhau. Có những cuộc đối thoại không lời, chúng tôi cũng đâu phải giao tiếp quá nhiều để mới thực sự hiểu nhau. Thậm chí, chúng tôi có thể thấu hiểu cho nhau cả những lời chưa kịp nói. Biết là thương nhau nhiều. Bởi ta đã rất cố gắng...

1. Trời đất phương Bắc đương mùa Xuân với những đợt mưa phùn rây rây làm đường xá lầy lội và ẩm ướt. Thành phố mùa này kiểu như một chiếc bánh đa bị nhiễm nước, nhão nhoẹt và không ngừng đổ đầy vào lòng người ta cảm giác khó chịu vô cớ, nhếch nhác và phiền hà. Cộng hưởng thêm sự vụ chia tay với Vinh. Tôi quyết định rời xa Hà Nội một khoảng thời gian này để bay vào Sài Gòn có nắng ấm trong thời gian thực tập sinh tại một công ty phát hành sách thuộc chi nhánh của Nhã Nam. Tôi cũng chẳng hiểu rõ nguồn cơn là mình thực sự muốn ra đi vì công việc hay là vì mình đang muốn trốn chạy một điều gì đó rất khó đối mặt ở nơi này. Và rồi tôi khéo vali ra đi thật.

Ngày ấy Vinh nói chia tay với tôi. Chỉ đơn giản là một lời không hợp. Rồi thôi. Tôi đã từng khóc lóc hết nước mắt như một kẻ cực kì vô dụng khi bàng hoàng nhận ra. Tôi đau. Nỗi đau không thốt ra thành lời được. Có lẽ, Vinh cũng đã không còn cần tôi nữa. Chắc Hà Nội cũng không thương tôi nữa. Từ thành phố phương Bắc xa xôi, tôi bay qua hơn một nghìn cây số đường chim bay để tới Sài Gòn sống một thân một mình.

Những ngày đầu ở đây, tôi thực sự không biết nên phải làm những gì để thấy ngày trôi qua có ý nghĩa hơn. Nhưng dầu là cô đơn và lạ lẫm với Sài Gòn như thế nào, tôi vẫn quyết tâm ở lại bám trụ bằng được, chứ không có ý định quay về Hà Nội.

Chỉ là ở nơi này, tôi không còn yêu đương đến cháy lòng và nhớ đến ngân ngơ, thần thờ nữa. Ngày tháng dẫu trôi qua. Tôi đã dần thôi không còn nhức nhối về một câu chuyện tình bỗng chốc tan bể, vụn vỡ nữa.

Ở Sài Gòn, không có Vinh-một người tôi đã từng rất mực thương yêu nhưng bỗng chốc không lâu vào một ngày, Vinh lại trở thành một người đã từng xa lạ trong cuộc đời tôi.

Tôi không nghĩ Sài Gòn như Hà Nội nữa, không còn là thành phố của những kẻ đang yêu. Khi ngày ấy Vinh còn nắm tay tôi thật chặt cùng lời yêu thương ngọt ngào trên đầu môi. Đương nhiên, Sài Gòn, tôi sẽ không thêm chạm mặt Vinh được. Mong những hồi ức, kỉ niệm cũng được cất giấu mãi ở một thành phố đang cách xa tôi cả 1154 km. Nhưng liệu bấy nhiêu có đủ xa? Để nỗi nhớ đủ nhạt màu, đủ tan vào hư vô không?

2. Tôi thuê một chung cư nhỏ cách nơi làm việc chừng 10 phút đi bộ. Với một công việc là tiếp nhận các bản thảo gửi về từ các cây bút trẻ gửi về xem xét và góp ý sửa đổi. Rồi thông qua anh tổng biên tập duyệt và ấn hành xuất bản, tung ra thị trường văn hóa đọc với những ấn phẩm mang nhiều thông điệp tới độc giả. Công việc cũng không tới mức gây áp lực nhiều cho tôi. Chế độ đãi ngộ tốt. Nhân viên chung tòa nhà làm việc cũng hiền hòa và sống dễ chịu. Với tôi, Sài Gòn cũng đơn giản chỉ là một nơi để sinh sống, học tập và làm việc. Biết là cô đơn một mình nhưng đó lại là nguồn động lực cho riêng tôi.

Ngoài ra, tôi còn tự xây dựng kế hoạch riêng cho mình để lấp đầy những khoảng thời gian rảnh rỗi nhằm không cho cảm giác cô đơn thừa thãi kéo đến một cách không cần thiết. Có những đêm tôi ngồi lạch cạch gõ bài cho đến khi đôi tay mỏi nhừ, rệu rã. Có những tối khuya tôi đọc-duyet bản thảo tới hoa cả mắt. Tôi lao đầu vào học thêm anh văn, lôi cuốn từ điển dày cộp ra lọ mọ ngồi dịch thuật... Tôi cố gắng che đậy một cuộc sống cũng không thực sự an nhàn để luôn tới công ty mỗi ngày bằng một bộ dạng bình thản và chuyên tâm hết sức vào công việc được giao. Từ phía ban giám đốc có phản hồi tốt về khả năng dẫn dắt, điều hành công việc của tôi. Vì ít ra, tôi cũng đã từng bỏ công sức, lao lực hết mình cho chúng rồi cơ mà.

Bỗng dưng, tôi muốn nói lời cảm ơn những công việc tôi đã dốc công làm lấy: viết lách, học anh văn...biết bao những bận rộn và chen chúc nhau trong chừng đó thời gian tôi đến nơi này, đã khiến nỗi nhớ của tôi về Vinh nguôi ngoai và nhạt đến mức, tôi bàng hoàng, thảng thốt tự hỏi một cách hơi ngốc nghếch rằng: ” Vinh à, chúng ta đã từng yêu nhau sao?” Phải rồi, cái ngày ấy cũng đã đến, phải quên hết đi thôi. Nỗi buồn rồi cũng thấy xa vắng và băng

khuâng.

Chỉ là ở nơi này, tôi chọn là nơi để khép lại cho những yêu thương cũ kĩ cho Vinh để chúng được ngủ yên, mãi mãi.

3. Tôi có một đồng nghiệp tên Huy, hơn tôi ba tuổi. Anh phụ trách về bên mảng hình ảnh và mỹ thuật nên có thời gian thường xuyên đi chỗ này, chỗ khác còn nhiều hơn là lúc anh ở lại công ty. Anh ta chỉ tạt qua văn phòng nơi tôi làm chung để nhận lương tháng, tiền thưởng hay đại khái đến để báo cáo công việc đã được hoàn thành ổn thỏa và chẵn chu.

Tôi nhớ Huy có vầng trán cao, mái tóc chải mái 3/7. Đôi mắt sáng lấp lánh và ấm áp. Đặc biệt. tôi lưu tâm lại ở nụ cười răng khểnh của Huy. Bình yên nhiều lắm!

Một buổi tối muộn, khi tôi đang lụi cùi gõ bài. Huy ghé qua góc làm việc, thấy bóng áo xanh dương của cô gái nhỏ nhắn đang chìm ngिम giữa mớ bản thảo đặt đầy trên bàn, cùng màn hình laptop đang sáng choang. Đột nhiên, Huy đề nghị bất ngờ với tôi thế này: “Này Thanh, em có muốn ra ngoài ăn chút gì không? Trời nhá nhem tối rồi, cơn đói cũng kéo đến nơi rồi.” Tôi đáp lại anh với vẻ giấu nhẹm đi bảo: “Em không đói lắm!”- Nhưng rồi lại thấy mình thật bướng bỉnh và thấy không phải lẽ trước lời mời có nhã ý từ Huy.- “Nhưng chính ánh mắt mệt mỏi và thiếu linh hoạt của em đang tố cáo là em có đấy! Thôi nào! Em cứ định ở đây mãi sao?” – Rồi tôi thú nhận là mình đang dang dở với mớ bản thảo. “Okie anh, đợi em sắp xếp lại một xíu rồi chúng ta sẽ đi liền nhé!”

Rồi dần về sau, trong quá trình cùng làm, cùng cộng tác minh họa, tôi thân với Huy hơn. Nguồn cơn của sự thân thiết ấy cũng là do đôi lần bắt chuyện, đi chung đường, ăn chung bữa, làm chung dự án...

4. Huy là một chàng trai tốt. Huy luôn ở bên tôi mọi lúc khi anh có thể nhưng tôi lại không hề thấy anh là kẻ phiền hà hay nhàm chán. Anh tặng tôi những món quà nhỏ xinh mà chẳng cần nhân dịp nào cả. Chỉ đơn giản, anh bảo, nhìn nó dễ thương, anh nghĩ là nó hợp với tôi và tôi sẽ thích nó chứ?! Tôi mỉm cười cảm ơn Huy và đón nhận những thứ đáng yêu đó từ Huy, đặt trong căn góc nhỏ của mình. Thảng hoặc, tôi đưa mắt nhìn thấy xung quanh, thấy thứ gì cũng có chút liên quan đến Huy. Cơ mà chúng cũng thật là dễ thương mà.

Tôi kể với Huy về chuyện của Vinh hồi còn ở Hà Nội. Là ngày Vinh nói lời chia tay tôi. Và tôi bỏ mặc lại tất cả mà bay vào đây. Không dừng, vô tình nhắc lại chuyện tình xưa cũ. Tôi lại khóc thật. Khóe mi chực chào những giọt nước mắt bỗng rất. Vỡ tan.

Tôi thấy Huy thoáng bối rối khi trông thấy tôi khóc thút thít. Rất tự nhiên, Huy để tôi ngả đầu dựa vào bờ vai mình. Tôi hít hà được mùi hương áo của Huy. Là mùi nước xả vải bình dị thôi. Thứ mùi hương ấy đã ủ ấp tôi trong bao yêu thương không lời của Huy dành riêng cho tôi. Thứ mùi hương đã giúp tôi như có thêm niềm vui sống và động lực cho cuộc đời dài rộng còn ở phía trước. Gạt đi những giọt nước mắt, để hong khô lại, rồi ráo hoảnh.

Hạnh phúc của tôi như vỡ òa trên bờ vai êm ái ấy của Huy. Những ân cần, âu yếm trong suốt những ngày tháng ở bên cạnh Huy.

Huy luôn mang đến cho tôi sự an tâm, bình yên nhiều lắm! Kiểu của một người lớn trưởng thành và nhiều trải nghiệm. Anh luôn biết trấn an, vỗ về khi tôi buồn, khi thấy tôi cô đơn đến hoang hoải.

Tôi đã không hề để ý tới việc đòi hỏi ở Huy quá nhiều điều. Chắc tại bởi có anh, tôi thấy mình an nhiên. Suy cho cùng, người ta hãy cứ sống tốt với phần của mình, cứ lặng lẽ quan tâm nhau như hai người đồng hành. Đâu cứ nhất thiết phải lên tiếng để phá vỡ những sợi dây liên hệ vô hình gắn kết ta lại với nhau. Có những cuộc đối thoại không lời, chúng tôi cũng đâu phải giao tiếp quá nhiều để mới thực sự hiểu nhau. Thậm chí, chúng tôi có thể thấu hiểu cho nhau cả những lời chưa kịp nói. Biết là thương nhau nhiều. Bởi ta đã rất cố gắng...

5. Mùa Xuân, tôi nhận được email báo mình trúng tuyển vào một phái đoàn để tham gia một chuyến tu nghiệp ngắn ngày về nghiệp vụ báo chí. Tôi sẽ theo đoàn phóng viên đi vào các tỉnh vùng sâu, vùng xa để lấy tin và viết bài.

Tôi biết, sẽ đến một lúc nào đó mình phải rời xa nơi này và xa Huy. Chẳng hiểu sao nghĩ tới đó. Tôi thấy buồn đến tê lòng. Tôi thầm biết chỉ khi tôi vừa bước chân đi khỏi thành phố này thì đã kịp chợt nhận ra mình nhớ người trong thành phố - nhớ Huy tới nhường nào. Chẳng cần đến khi phải đi bao xa, bao nhiêu lâu thì mới cảm thấy nhớ. Khi mà tôi vẫn đang ở nơi này đây là Sài Gòn và bên cạnh Huy mà sao dù chưa xa đã thấy nhớ nhiều đến thế!

Tôi thủ thủ với Huy, bảo: “Em đi rồi em sẽ lại về mà. Anh đừng lo. Khi hết mùa Xuân qua đi, em sẽ trở lại Sài Gòn cùng anh. Khi ấy là mùa Hè. Nhanh thôi mà, kiểu như mùa Hè sẽ đến đây vào nay mai thôi hà!”- Tôi nhìn Huy, cố nói thật nhanh mục đích lớn nhất là muốn xua đuổi mau cái cảm giác bối rối và bồn chồn.

“Ukm, em đi rồi em lại về đúng không? Anh và Sài Gòn sẽ đợi em trở về mà!”

Sẽ là những ngày dài tôi rong ruổi cùng đoàn phóng viên đi tới những vùng sâu, vùng xa để viết về những điều chưa từng được thấy, cho biết bao người cùng hay biết để cảm thông, để chia sẻ...Tôi nghĩ, lý do mình được chọn vì ít ra ban biên tập đã nhận ra năng lực và nhiệt huyết nơi bản thân tôi. Và thế là tôi đi, biết là sẽ không mấy nhàn hạ gì, sẽ lắm vất vả nhưng mà tôi thấy vui vẻ và thích thú khi được sống với đam mê lớn của mình. Biết quyết tâm của tôi mạnh mẽ nên Huy mỉm cười động viên và ủng hộ tôi lắm!

Huy chở tôi ra sân bay. Chẳng hiểu sao, hôm ấy, tôi như nghẹn ngào ngôn từ rồi lại chẳng nói điều gì với Huy. Có đôi điều gì đó, tôi như chỉ muốn giữ lại trong lòng mình. Chúng tôi lặng lẽ ngồi bên nhau. Tôi đưa mắt nhìn ngắm phố phường Sài Gòn nhộn nhịp và chộn rộn với dòng người qua lại hối hả. Tôi ngắm nhìn Huy. Tôi biết, mình sẽ nhớ gương mặt hiền lành của Huy. Sẽ nhớ đến nao lòng đôi bàn tay đang nhịp nhàng trên vô lăng. Đôi bàn tay ấy đã lần tìm và nắm lấy tay tôi thật chặt trong một buổi tối Sài Gòn bỗng nổi gió. Nhớ cả những cuối tuần hai đứa rủ nhau đi tới rạp xem phim vui mê tơi. Nhớ những lần ngồi sau xe Huy trở xuyên qua màn đêm tĩnh mịch, xuyên qua cả những dặm dài chỉ để có thể cùng nhau kịp ngắm bình minh trên biển Vũng Tàu. Và tôi nghĩ mình sẽ nhớ tất cả những điều thân thuộc thuộc về con người của Huy. Đến lúc này, tôi cũng không chắc là mình đã yêu Huy nhiều tới bao nhiêu phần. Tôi chỉ thấy Huy là một chàng trai được đấy chứ! À, mà rất được đấy chứ!

6. Chuyển thực nghiệm cùng với đoàn công tác báo chí tạo điều kiện cho tôi được về với những miền đất xa xôi mà tôi chưa từng đặt chân hay thậm chí chưa từng có ý định đặt chân tới đó. Trong những ngày theo chân mọi người, cùng sống và làm việc. Tôi thấy bản thân mình được trải nghiệm những điều mới lạ mà trước đây tôi chưa từng trải qua. . Những bài viết được ghi lại theo quan sát và cảm nhận của riêng tôi được chú biên tập gặt đầu khen và duyệt

đăng. Tôi nhắn tin bảo cho Huy biết để mua báo về đọc nhé! Tôi để ý, hình như Huy chưa từng bỏ sót số báo nào nếu có bài viết của tôi.

Huy ở lại Sài Gòn, anh vẫn quan tâm tới tôi. Những tin nhắn ban mai. Những cuộc gọi điện đường dài bập bõm, chập chờn vì mạng viễn thông hoạt động cực kì kém nơi vùng núi cao. Tất cả những điều giản dị ấy đã khiến một ngày của tôi trôi qua trong bình yên. Và những ngày như thế nữa...

Rồi thỉnh thoảng, đôi khi trong lòng tôi bỗng thoáng qua nỗi nhớ. Nhớ một người ở xa. Là Huy. Tôi mở chiếc hộp màu vàng mà tôi luôn hay mang bên mình, trong đó có cất chứa những món quà nhỏ xinh mà Huy tặng cho tôi. Như một cách nhấm nhẳng nỗi nhớ. Nó có thể đủ sức xoa dịu đi mọi khó khăn khi tôi đang ở xa Huy.

Thực sự khi ta thích một người nào đó, hay đại loại một thứ(điều) gì đó, sẽ rất khó định nghĩa nỗi cho rõ ràng, rành mạch.

Giống như lần đầu tiên tôi nhìn thấy Huy tại văn phòng công ty sách. Gương mặt sáng, hiền lành. Mái tóc đen mượt chải mái 3/7. Vầng trán cao. Và đôi mắt lấp lánh và ấm áp...Tôi biết những hình ảnh thuộc về con người của Huy đã nằm lại êm đẹp trong góc tâm trí tôi. Bảo sao, sau những ngày xa vắng, tôi biết là mình thực sự nhớ anh trong suốt những ngày dài thườn thượt đó! Là nỗi nhớ có thật. Nó hiện hình sắc nét và dâng lên cồn cào, nôn nao trong lúc tôi lênh đèn trên chuyến xe khách để chở về Sài Gòn.

Tôi nhớ Huy ghê gớm! Rồi lấy điện thoại nhắn tin cho anh: “Huy à, em về rồi nàyyyyyyy.”

Chuyến xe dừng tại bến đò. Sáng sớm Sài Gòn trông tươi mới và lành trong biết bao. Bước xuống xe, tình cờ tôi đã thấy Huy vẫy tay gọi với tên mình “Này Thanh, anh ở đây cơ mà.” Tôi hé môi nở nụ cười thật tươi với Huy.

Rốt cuộc, tôi cũng đã trở lại lại phố với anh, chẳng phải đó là một niềm vui sao? Bâng qua những con phố còn đương trong nắng sớm mới lên, Huy trở tôi về nhà. Tôi nhẹ nhàng vòng tay, ôm lấy eo Huy, siết nhẹ vào vạt áo, để ngả đầu vào lưng anh. Bao mỗi một của chuyến đi như tan loãng đi đâu mất tiêu rồi.

Tôi muốn chạy vào lòng Huy mà bảo rằng: “Những ngày đi xa, em nhớ mùi áo anh đến phát khóc.” Huy chỉ đứng lặng yên mà ôm tôi vào lòng, anh vuốt tóc tôi nhẹ nhẹ. Và tôi có cảm giác như mình đang nắm giữ hạnh phúc và bình yên của cuộc sống này vậy.

Ngay dưới giàn hoa ti-gôn hồng trước cổng nhà. Huy xoay người, khéo tôi về phía mình, đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi tôi. Nắng buông nhẹ nhàng sau lưng. Gió thổi lay lay hàng liễu lao xao. Mặt hồ trước nhà sáo động lăn tăn gợn sóng. Nhưng trong lồng ngực, trái tim tôi có điều gì đó vui thế sao mà thấy khua múa rộn ràng. Trong cơn gió mát lành của mùa Hè, tôi nghe thấy tiếng thì thầm từ Huy nói: “Em đã trở về với anh rồi mà. Anh sẽ yêu thương, che chở, vỗ về em đủ mùa, cô gái nhỏ của anh à.” Tôi nhìn anh, chớp mắt mềm mại. Thì ra tôi đã về đây bên anh, bên người mà tôi yêu thương.

Như bao ngày êm đềm sắp tới. Tôi và Huy sẽ cùng nắm tay nhau bước đi trên những cung đường ở thành phố này.

Sài Gòn à!

-HAMLET DUY THÀNH-